

Προς:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ & ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
Γενική Διεύθυνση Ανάπτυξης και Προστασίας
Δασών και Αγροπεριβάλλοντος
Χαλκοκονδύλη 31 – Τ.Κ. : 10164
Η/Τ: ethnikosdialogos_kynigi@yahoo.gr
ethnikos.dialogos.kynigi@gmail.com

Υπόψη: κ. Δημήτρη Ντινόκα
Προϊσταμένου Δ/νσης Δασικών Έργων & Υποδομών
ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ
Αθήνα, 10 Μαΐου 2016
Αρ.Πρωτ.:16/080

**ΘΕΜΑ: Εθνικός Διάλογος για το Κυνήγι - ΑΞΟΝΑΣ IV - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΣΚΗΣΗΣ
ΘΗΡΑΣ –Απαντήσεις Ελληνικής Ορνιθολογικής Εταιρείας**

Εισαγωγικό σχόλιο.

Ένα διαχειριστικό σχέδιο θήρας δεν πρέπει να ξεκινά από μηδενική βάση αλλά να εξετάζει το κυνήγι ως ήδη διαμορφωμένη κατάσταση με συγκεκριμένες μεθόδους και συγκεκριμένα θηρεύσιμα είδη, χαρακτηριστικά που έχουν διαμορφωθεί από κοινωνικούς, ιστορικούς και «πρακτικούς» παράγοντες. Αυτά τα χαρακτηριστικά εξετάζουμε ως Ορνιθολογική και επ' ουδενί λόγω διευρύνουμε το ερώτημα, αν δηλαδή, θα ήταν προτιμότερο να κυνηγούν άλλα είδη από αυτά που κυνηγούσαν μέχρι τώρα ή να χρησιμοποιούν άλλες, νέες μεθόδους από αυτές με τις οποίες κυνηγούσαν.

Ένα άλλο βασικό χαρακτηριστικό ενός τέτοιου σχεδίου είναι ότι η Ελλάδα, παρά τη μικρή της έκταση, περιλαμβάνει αισθητά διαφορετικές γεωγραφικές ζώνες με εντελώς διαφορετικές οικολογικές συνθήκες. Άρα, ένα τέτοιο σχέδιο πρέπει να δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στη θέσπιση τοπικών ή περιφερειακών ρυθμίσεων, πέρα από τις οριζόντιες – γενικές.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

1.- Βασικά στοιχεία με τα οποία θα πρέπει να καθορίζονται:

α). Πληθυσμοί των θηρεύσιμων ειδών, καθορισμός ενός είδους ως θηρεύσιμο ή όχι, έλεγχος «επιβλαβών».

Με βάση την αρχική παρατήρηση, το ερώτημα πρέπει να αντιστραφεί: «Με ποια κριτήρια ένα από τα σημερινά θηρεύσιμα είδη πρέπει να πάψει να είναι θηρεύσιμο;»

Η πραγματικότητα που καλούμαστε να εξετάσουμε έχει διαμορφώσει το ποια είδη είναι «θηρεύσιμα». «Θηρεύσιμο» είδος είναι ένας τίτλος που διαμορφώθηκε από τη μακρά παράδοση των Ελλήνων κυνηγών και αφορά ένα είδος πουλιού ή θηλαστικού που έφτασε παραδοσιακά να θεωρείται θήραμα των κυνηγών (είτε επειδή ήταν διαδεδομένο και εύκολο στην ανεύρεση, ή/και είχε νόστιμο κρέας). Αποδεχόμαστε, δηλαδή, ότι, π.χ. οι πέρδικες, ο αγριόχοιρος, οι τσίχλες αποτελούν παραδοσιακά «θηρεύσιμα» είδη και καλούμαστε να εξετάσουμε αν μπορούν να συνεχίσουν να θηρεύονται ή όχι. Δεν υπάρχει λόγος να αναζητήσουμε κριτήρια για να μπορούν ενδεχομένως να προταθούν νέα θηρεύσιμα είδη, π.χ. κάποια στιγμή να είναι προτιμότερο να κυνηγούν οι κυνηγοί γλάρους, δρυοκολάπτες ή σκίουρους επειδή αυτά τα είδη πληρούν κάποια νέα κριτήρια. Άρα, εξετάζουμε μόνο έναν κλειστό κύκλο ειδών πουλιών και θηλαστικών και αρχίζουμε να «κόβουμε» με βάση το ποια από αυτά δεν μπορούν πλέον να είναι θηρεύσιμα επειδή, π.χ. δεν βρίσκονται σε καλή πληθυσμιακή κατάσταση. Αντίθετα, δεν μπορούμε να πούμε ότι, π.χ., ο Ασημόγλαρος, επειδή βρίσκεται σε καλή πληθυσμιακή κατάσταση μπορεί κάποια στιγμή να αρχίσει να κυνηγιέται.

Όσον αφορά το ποια από τα σημερινά θηρεύσιμα είδη θα πρέπει να εξαιρεθούν, αυτό θα γίνεται με ειδικές πληθυσμιακές μελέτες από ανεξάρτητο φορέα (βλ. παρακάτω).

«Επιβλαβή είδη»

Ο όρος «επιβλαβές» δεν είναι οικολογικά ορθός. Υπάρχουν, βέβαια, είδη ανταγωνιστικά προς τον άνθρωπο και προς άλλα είδη, τα οποία εκμεταλλεύονται τις διαταραχές που προκαλεί ο άνθρωπος στο φυσικό περιβάλλον και αυξάνονται πολύ εις βάρος άλλων ειδών.

Τα ανταγωνιστικά είδη πρέπει να αντιμετωπίζονται αναιρώντας τις διαταραχές που ο άνθρωπος προκαλεί στη φύση. Ωστόσο, σε κάποιες περιπτώσεις, μπορεί να δικαιολογηθεί η απευθείας καταδίωξή τους. Σε καμία περίπτωση το κυνήγι δεν αποτελεί μέσο διαχείρισης αυτών των ειδών. Αν κριθεί ότι κάποιο είδος πρέπει να καταδιωχτεί, τότε θα πρέπει να οργανώνονται ειδικά συνεργεία για αυτό το λόγο.

Υπό αυτή την έννοια δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι 4 είδη πουλιών και δύο είδη θηλαστικών που παλαιότερα χαρακτηρίζονταν «επιβλαβή» περιλαμβάνονται στον κατάλογο των θηρεύσιμων ειδών.

Με αυτά υπόψη προτείνουμε:

1. Να αφαιρεθούν αυτά τα είδη (Κουρούνα, Κάργια, Ψαρόνι, Καρακάξα, Πετροκούναβο και Αλεπού) από τον κατάλογο θηρεύσιμων ειδών και ως εκ τούτου να μην επιτρέπεται η θήρευσή τους.
2. Σε περίπτωση που εμπεριστατωμένα υπάρχει ευρύτερο ή τοπικό οικολογικό ή κοινωνικοοικονομικό πρόβλημα, οι δασικές αρχές θα προβαίνουν σε σύσταση ειδικών συνεργειών για την καταδίωξή τους.
3. Υπό αυστηρές προϋποθέσεις, να μπορεί να δίνεται άδεια σε αγρότες, κτηνοτρόφους και άλλους κατοίκους της υπαίθρου που κατέχουν κυνηγετική άδεια (ή που μπορεί να την αποκτήσουν επί τούτου) να «θηρεύσουν» κάποια από αυτά τα είδη γύρω από τις περιουσίες τους.

Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι κυνηγοί δικαιούνται να καταδιώκουν είδη που τους στερούν θηράματα, είτε γενικά ή στις Ελεγχόμενες Κυνηγετικές Περιοχές

β). Όρια κάρπωσης , μέρες εξόδου και κριτήρια ,

Για τους ίδιους λόγους με τους παραπάνω (δεν εξετάζουμε από μηδενική βάση αλλά γνωμοδοτούμε πάνω σε μία ήδη διαμορφωμένη κατάσταση) προτείνουμε να πάρουμε ως αφετηρία τη Ρυθμιστική του 2015 και να ρωτήσουμε: «Με ποια κριτήρια θα αποφασίσουμε αν οι σημερινοί περιορισμοί (όρια κάρπωσης και μέρες εξόδου) προφυλάσσουν τους πληθυσμούς των θηρεύσιμων ειδών από την τοπική ή συνολική υπερβολική καταδίωξη;».

Είναι προφανές ότι τα σημερινά όρια κάρπωσης και ημερών εξόδου είναι επιστημονικά απαράδεκτα. Για παράδειγμα, η Ρυθμιστική προβλέπει όριο κάρπωσης 12 πάπιες από όλα τα είδη, μολοντί ανάμεσά τους περιλαμβάνονται είδη με εντελώς διαφορετικούς πληθυσμούς. Δηλαδή μία Μαυροκέφαλη πάπια (Τσικνόπαπια στη Ρυθμιστική), με μέσο εθνικό διαχειμάζοντα πληθυσμό 4.200 άτομα λογαριάζεται το ίδιο με το Κιρκίρι, το οποίο έχει μέσο διαχειμάζοντα πληθυσμό >82.000 άτομα. Έτσι, σύμφωνα με τη Ρυθμιστική, δεν υπάρχει διαφορά αν κάποιος θηρεύσει 12 Τσικνόπαπιες ή 12 Κιρκίρια, ενώ προφανώς η κάθε περίπτωση έχει εντελώς διαφορετικές επιπτώσεις στον πληθυσμό του κάθε είδους.

Ομοίως, η Ρυθμιστική προβλέπει «25 τσίχλες από όλα τα είδη μαζί». Ωστόσο, 25 Τσαρτσάρες (Δενδρότσιχλες στη Ρυθμιστική) σε ένα ελατοδάσος της Πελοποννήσου μπορεί να αποτελούν

ένα σημαντικό μέρος του ντόπιου πληθυσμού (το είδος αυτό είναι επιδημητικό στα ελληνικά ορεινά δάση και δε μπορούν να θεωρούνται το ίδιο με 25 Κοινές Τσίχλες από ένα υποθετικό μεγάλο κοπάδι που επισκέπτεται την Ελλάδα το χειμώνα. Επίσης, δεν υπάρχει περιορισμός για το Αγριοπερίστερο ή τη Φάσα. Δηλαδή μπορεί κάποιος να σκοτώσει όσα μπορεί ή θέλει όταν και τα δύο είδη έχουν μικρούς τοπικούς επιδημητικούς πληθυσμούς. Ειδικά στην Ελλάδα, με τις τεράστιες διαφορές ανάμεσα στα διαφορετικά διαμερίσματα δεν μπορούν να υπάρχουν οριζόντια μέτρα. Για παράδειγμα, η Φάσα στην Κρήτη έχει ένα μικρό εύθραυστο πληθυσμό. Πώς μπορεί να θηρεύεται το ίδιο (και μάλιστα «χωρίς περιορισμό») με τα μεγάλα κοπάδια από το ίδιο είδος που επισκέπτονται τη Βόρεια Ελλάδα το χειμώνα;

Όσον αφορά τις ημέρες εξόδου, υπάρχει μόνο ένας διαχωρισμός: ένα είδος μπορεί να κυνηγιέται είτε όλες τις ημέρες ή μόνο Τετάρτη-Σαββατοκύριακο. Προφανώς δεν υπάρχει επιστημονική τεκμηρίωση παρά μια παραδοσιακή οριζόντια ρύθμιση. Ωστόσο αυτό δεν μπορεί πλέον να συνεχίζεται – ιδιαίτερα με βάση τις τοπικές ιδιαιτερότητες. Για παράδειγμα, οι τρεις ημέρες την εβδομάδα δεν επιβαρύνουν το ίδιο την πέρδικα σε ένα δυσπρόσιτο αχανές βουνό και σε ένα μικρό νησί όπου λίγοι κυνηγοί το καταλαμβάνουν από τη μια άκρη στην άλλη. Για όλα αυτά τα προβλήματα χρειάζεται συστηματική συζήτηση και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να βασιστούμε στο κυνηγετικό επιχείρημα της αυτόματης παραδοσιακής αυτορρύθμισης.

Η λύση θα πρέπει να ξεκινά με σημαντική μείωση των ορίων κάρπωσης. Αυτό θα πρέπει να ξεκινήσει με βασικές μελέτες για το πόσοι κυνηγοί βγαίνουν κάθε μέρα, πόσες φορές θηρεύουν το μέγιστο αριθμό και, σε αντιπαραβολή με τα πληθυσμιακά κριτήρια, να μπαίνουν δικλίδες ασφαλείας. Οι κυνηγοί πρέπει να κληθούν να καταθέσουν τις προτάσεις τους με συγκεκριμένα ποσοτικά στοιχεία.

Η τελική λύση θα πρέπει να περιλαμβάνει επίσης την επιβολή ειδικών ορίων ανά Περιφέρεια, την πρόβλεψη/ενθάρρυνση για ακόμη πιο εξειδικευμένα τοπικά όρια. Επίσης, θα πρέπει να ξεκινήσει η συζήτηση για εξαίρεση μερικών ημερών της εβδομάδας ως «μέρες χωρίς κυνήγι» και για άλλα μέτρα όπως περιορισμό στον αριθμό των κυνηγών που θα μπορούν να κυνηγούν σε κάθε περιοχή (ο Νόμος, σήμερα, δεν θέτει περιορισμούς στον αριθμό κυνηγών) ή προκαθορισμό του αριθμού από κάθε θήραμα που πρόκειται να θηρευτούν κάθε χρόνο σε μια περιοχή με τοπικές ή περιφερειακές ρυθμίσεις. Τα δύο τελευταία μέτρα φαντάζουν εξωπραγματικά στην ελληνική πραγματικότητα αλλά είναι ευρέως εφαρμοσμένα στο εξωτερικό.

γ). Περιοχές άσκησης θήρας και εκγύμνασης σκύλων, κριτήρια καθορισμού των ΚΑΖ και περιοδικών απαγορεύσεων θήρας.

Σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις του άρθρου 255 το Ν.Δ. 86/69 του Δασικού Κώδικα όπως τροποποιήθηκε και ισχύει με το Ν. 2637/1998 άρθρο 57 και την σχετική ρυθμιστική διάταξη περί θήρας (ρυθμίσεις θήρας για την περίοδο 2015-2016), η εκγύμναση κυνηγετικών σκυλιών επιτρέπεται αποκλειστικά και μόνο στους καθορισμένους χώρους εκγύμνασης (ΖΕΣ) και απαγορεύεται οπουδήποτε αλλού.

Η εκγύμναση σκύλων μπορεί να έχει σοβαρές επιπτώσεις στην άγρια πανίδα, ιδίως ως αιτία απευθείας θήρευσης νεοσσών-φωλιών και συνεχούς όχλησης στα ενήλικα πουλιά που κλωσούν ή ταΐζουν νεοσσούς με αποτέλεσμα έμμεση αναπαραγωγική αποτυχία. Η εκγύμναση κυνηγετικών σκύλων γίνεται με περιφερειακές ρυθμίσεις από τις δασικές αρχές αλλά αυτό δεν αρκεί. Θα πρέπει να υπάρχει οριζόντια απαγόρευση για όλη τη χώρα κατά την κύρια περίοδο αναπαραγωγής, η οποία θα πρέπει να διαρκεί τρεις ή τέσσερις μήνες με έναρξη 1^η Μαρτίου στη νησιωτική Ελλάδα και 1^η Απριλίου στην ηπειρωτική Ελλάδα. Επιπλέον, θα πρέπει να υπάρχει σαφής δέσμη Οδηγιών για τις τοπικές και περιφερειακές ρυθμίσεις για απαγόρευση εκγύμνασης σε υγροτοπικές περιοχές, όπου ένας μόνο σκύλος μπορεί να προκαλέσει μεγάλες απώλειες στα αναπαραγόμενα υδρόβια.

Τα Καταφύγια Άγριας Ζωής (ΚΑΖ) αποτελούν ένα ιδιαίτερο ζήτημα που πλέον δεν έχει θέση σε αυτό το διάλογο. Ναι μεν αποτελούν κληρονομία των «Καταφυγίων Θηραμάτων», ωστόσο, σήμερα έχουν ένα ευρύτερο καθεστώς προστασίας και διατήρησης της βιοποικιλότητας (όχι μόνο μέσω αποκλεισμού του κυνηγιού) και πρέπει να εξετασθούν χωριστά.

Τα κριτήρια για τις περιοδικές απαγορεύσεις θήρας αναγκαστικά σχετίζονται με τοπικές ή περιφερειακές συνθήκες και όχι οριζόντια για εθνικό επίπεδο – εκτός από περιόδους γενικής κακοκαιρίας. Τα κριτήρια αυτά πρέπει να μπορούν να εξειδικεύονται ακόμη και σε πολύ μικρή κλίμακα και για πολύ μικρά διαστήματα – π.χ. απαγόρευση κυνηγιού λόγω έντονης χιονόπτωσης ή πυρκαγιάς. Ένα βασικό σκεπτικό που δεν υπάρχει στις μέχρι τώρα προβλέψεις είναι ότι οι απαγορεύσεις σε περίπτωση πυρκαγιάς ή χιονόπτωσης δεν πρέπει να αφορούν (μόνο) τις περιοχές που έχουν πληγεί και εγκαταλειφθεί από τους πληθυσμούς των ζώων, αλλά και τις γειτονικές περιοχές, στις οποίες αυτά έχουν καταφύγει.

δ). Κριτήρια κυνηγετικής περιόδου

Τα κριτήρια της κυνηγετικής περιόδου πρέπει να λαμβάνουν υπόψη:

1. τις επιταγές της Κοινοτικής Οδηγίας (οι οποίες, φυσικά, βασίζονται σε πραγματικά οικολογικά δεδομένα)
2. τις τοπικές οικολογικές συνθήκες
3. την ευαισθησία άλλων ειδών
4. κοινωνικούς λόγους (αν δηλαδή μια περίοδος κυνηγιού σε μια περιοχή συμπίπτει με άλλες σημαντικές χρήσεις της υπαίθρου που δεν μπορούν να συνυπάρξουν με την κυνηγετική όχληση.

Η εφαρμογή των παραπάνω επηρεάζει την περίοδο λήξης της κυνηγετικής περιόδου αλλά και την έναρξη σε πολλές ζώνες διάβασης τον Αύγουστο.

2.- Κάθε πότε κρίνετε χρήσιμο να εκπονούνται διαχειριστικά σχέδια για την άγρια πανίδα, από ποιους φορείς και από ποιες αρχές θα θεωρούνται και θα εγκρίνονται;

Σε αυτό το διάλογο, μας αφορούν διαχειριστικά σχέδια μόνο για τα σημερινά θηρεύσιμα είδη. Αυτά πρέπει να γίνονται από ανεξάρτητα ερευνητικά ιδρύματα (όχι από άτομα που πληρώνονται άμεσα ή έμμεσα από τους κυνηγούς αλλά ούτε και από δηλωμένες αντικυνηγετικές οργανώσεις) και στη συνέχεια να κρίνονται από υπηρεσίες του Υπ. Περιβάλλοντος και τις Περιφέρειες. Θα πρέπει να εξετάζονται ανά πενταετία.

3. Ελεγχόμενες κυνηγετικές περιοχές, προτάσεις για αναβάθμιση του ρόλου τους ή της κατάργησής τους, απελευθερώσεις θηραμάτων, ενδυνάμωση και επανεισαγωγή ειδών.

Οι Ελεγχόμενες Κυνηγετικές Περιοχές είναι λίγες και δεν σχετίζονται με το παραδοσιακό ελληνικό κυνήγι. Είναι απίθανο να γίνουν αποδεκτές ως βασική επιλογή του μέσου έλληνα κυνηγού, τόσο επειδή αυτές λειτουργούν με βάση το κέρδος, όσο και επειδή οι κυνηγοί θεωρούν ότι σε αυτές δεν γίνεται πραγματικό κυνήγι, αληθινά «άγριων» ζώων. Οι ΕΚΠ βασίζονται στην απελευθέρωση θηραμάτων καθώς σε αυτές μπορεί να κυνηγιούνται και επιπλέον είδη όπως αγριοκάτσικα ή ελάφια, τα οποία εκτρέφονται και απελευθερώνονται επί τούτου. Με αυτό τον τρόπο, οι ΕΚΠ δεν μπορούν και δεν πρέπει να επεκταθούν. Σε κάθε περίπτωση, οι ιδιωτικές ή κρατικές ΕΚΠ πρέπει να διέπονται από αυστηρότατους περιορισμούς στην απελευθέρωση και εισαγωγή ζώων σε φυσικές περιοχές. Βασική

προϋπόθεση είναι να μην απελευθερώνονται είδη τα οποία μπορεί να επεκταθούν και να υβριδίσουν με τα ενδημικά, προκαλώντας έτσι γενετική αλλοίωση φυσικών πληθυσμών .

Οι απελευθερώσεις θηραμάτων με σκοπό την ενδυνάμωση των φυσικών τους πληθυσμών είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από την επανεισαγωγή ειδών. Η επανεισαγωγή ειδών γίνεται για να δημιουργηθούν άγριοι πληθυσμοί ειδών σε μέρη από τα οποία αυτά ζούσαν παλιότερα και έχουν εξαφανιστεί (όχι εισαγωγή σε μέρη ξένα προς το είδος). Αφορά τον πολύ καλά μελετημένο εγκλιματισμό και στη συνέχεια εισαγωγή ατόμων του εν λόγω είδους, η οποία γίνεται μια φορά, με ενδεχόμενες περιορισμένες διαδοχικές απελευθερώσεις και τελικό σκοπό τον πλήρη εγκλιματισμό του είδους ώστε να ζει χωρίς ανθρώπινη ενίσχυση. Η επανεισαγωγή είναι ιδιαίτερα απαιτητική και δύσκολη διαχειριστική δράση, η οποία διέπεται από αυστηρούς διεθνείς κανόνες προκειμένου να δικαιούται διεθνούς χρηματοδότησης (ο πιο απλός είναι και ο πιο σημαντικός: προτού επανεισαγάγουμε ένα είδος πρέπει να εξασφαλίσουμε ότι δεν ισχύουν πλέον οι λόγοι που το οδήγησαν στην εξαφάνιση). Η επανεισαγωγή του αγριόχοιρου στην Πελοπόννησο, δεν αποτελεί επιχείρημα για άλλες επανεισαγωγές διότι έγινε χωρίς μελέτη και ήδη δημιουργεί οικολογικές διαταραχές.

Αν, συνεπώς, στον παρόντα διάλογο πρόκειται να μιλήσουμε για επανεισαγωγές, αυτές πρέπει να γίνουν με εντελώς διαφορετικό σκεπτικό: εκείνο της αποκατάστασης διαταραχών που προκλήθηκαν από τους κυνηγούς και τις ανεξέλεγκτες εισαγωγές που έκαναν στο παρελθόν . Για παράδειγμα, η Πετροπέρδικα έχει ήδη εξαφανιστεί από μέρη της φυσικής κατανομής της, όπου έχει αντικατασταθεί από Νησιώτικες Πέρδικες που απελευθέρωσαν οι κυνηγοί. Θα ήταν επιθυμητή η επανεισαγωγή της Πετροπέρδικας στα νησιά του Ιονίου που έχει εξαφανιστεί (Κέρκυρα, Ζάκυνθος) ή στην Αττική. Αυτό, όμως θα προϋπέθετε την απομάκρυνση της Νησιώτικης Πέρδικας που έχει πλέον εγκλιματισθεί εκεί και την οποία οι κυνηγοί θηρεύουν συστηματικά. Οι απελευθερώσεις με σκοπό τον εμπλουτισμό είναι μια διαδεδομένη κυνηγετική συνήθεια. Οικολογικά είναι αποδεκτές μόνο υπό παρόμοια αυστηρότατα κριτήρια όπως οι επανεισαγωγές και με σκοπό να «ενισχύσουν» πληθυσμούς πολύ σπάνιων και ολιγάριθμων ειδών ώστε αυτοί να ανακάμψουν και να επιβιώνουν μόνοι τους (π.χ. ενίσχυση του πληθυσμού των Όρνιων στα Βαλκάνια). Οι κυνηγετικοί εμπλουτισμοί δεν γίνονται με τέτοιο σκεπτικό, παρά μόνο για τη βραχυπρόθεσμη ενίσχυση της «αφθονίας» ειδών που κυνηγιούνται. Διεθνώς, οι κυνηγοί και οι ερασιτέχνες ψαράδες επενδύουν πολλά στην τακτική απελευθέρωση στη φύση ατόμων από τα είδη που τους ενδιαφέρουν περισσότερο, προκειμένου να τα καρπωθούν άμεσα παρά να τα αφήσουν να εγκλιματισθούν, να αναπαραχθούν και κάποια στιγμή αργότερα, ενδεχομένως να δημιουργήσουν έναν εύρωστο πληθυσμό που θα επιβιώνει μόνος του.

Άλλωστε, ένα είδος βρίσκεται σε καλή πληθυσμιακή κατάσταση και μπορεί να «αντέξει» μια κυνηγετική θήρευση, δεν χρειάζεται «ενίσχυση». Αντίθετα, οι κυνηγετικές απελευθερώσεις ειδών συχνά έχουν καταστροφικά αποτελέσματα με γενετική μόλυνση φυσικών πληθυσμών. Η

Ζημιά στην Πετροπέρδικα έχει ήδη συντελεστεί σε μεγάλο ποσοστό από τις ακόμη ανεξέλεγκτες απελευθερώσεις Νησιώτικης Πέρδικας.

Δυστυχώς, οι απελευθερώσεις-εμπλουτισμοί και τα σχετιζόμενα με αυτές εκτροφεία δεν μπορεί να συνεχίζονται. Προτείνουμε να απαγορευτούν οι απελευθερώσεις-εμπλουτισμοί και να μείνουν μόνο ελάχιστα εκτροφεία για ερευνητικούς σκοπούς και όχι με σκοπό την απελευθέρωση στη φύση. Έξω από αυτά τα εκτροφεία, θα πρέπει να απαγορευτεί αυστηρά η εκτροφή θηραμάτων και ειδικά της Νησιώτικης Πέρδικας, η οποία πωλείται ευρύτατα παντού και οι τοπικές κυνηγετικές οργανώσεις, ή και μεμονωμένοι κυνηγοί, την προμηθεύονται ανεξέλεγκτα για την απελευθέρωσύν.

Όσον αφορά τις απελευθερώσεις στις ΕΚΠ, αυτές δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αφορούν Πέρδικες και Ορτύκια, καθώς μπορεί να αλλοιώσουν γενετικά τους άγριους πληθυσμούς.